

Bestemmelse, med Rette kunde sige: Der er virkelig ikke givet os Adgang til, at vorø Børn kan faa Mad, thi de vil faa en halv Mil eller mere at gaa for at faa Mad paa det Sted.

Imidlertid er det ikke muligt for Ministeriets Embedsmænd at sidde og maale med en Passer paa et Kort, om det og det Sted ligger saadan, at der før de Børn, hvis Forældres Forhold er saadan, at Børnene ikke kan faa tilstrækkelig varm Mad, kan siges at være „Adgang“, som det hedder i Loven, til at faa denne Mad. Men Kommunalbestyrelsen er nødt til at skrive noget, for der skal foreligge noget for Ministeriet, og det skal bestemmes paa Forhaand, inden man kan have nogen begrundet Mening om, hvor mange og hvilke Børn der skal have saadan Mad. Hvis man trygt overlod det til Kommunalbestyrelserne at træffe Foranstaltningen, naar det viser sig, at den er nødvendig, og for de Børn, det viser sig nødvendigt overfor, vilde Kommunalbestyrelserne komme til at staa med Ansvar for hele Tiden, og det var ikke nok, at de havde skrevet paa et Stykke Papir, at nu var der Adgang, Forældrene kunde blot lade deres Børn gaa der og der hen. Det var ikke nok, at det blev bekendtgjort i Bladene, at for dem, der ønsker det, er der Adgang til at sende Børnene til det og det Afholdshjem, saa betaler Kommunen. Det er ikke at give Adgang til dagligt at faa et Maaltid Mad. Jeg siger ikke noget i Retning af, at der her skulde være Tale om ond Villie hos den paagældende Kommunalbestyrelse, men den har faaet den Ordning, den har truffet, godkendt af Ministeriet, og saa er det meget sandsynligt, at den siger, at nu har vi bekendtgjort, at de Børn, hvis Forældre maatte finde det nødvendigt, kan komme til det og det Sted og faa varm Mad. De kommer blot ikke, for der er alt for langt at gaa. Jeg tror, man i denne Henseende skulde have givet Kommunalbestyrelserne langt større Frihed og derved ogsaa langt større Ansvar, i Stedet for at nøjes med, at der paa Papiret er opstillet en Ordning, som Ministeriet er nødt til at erklære for tilfredsstillende.

Der er altsaa for mit Vedkommende langt fra Tale om noget i Retning af Uvillie mod, at Kommunalbestyrelsen søger for, at Børnene faar varm Mad, tværtimod, men jeg er bange for, at det vil virke uheldigt, naar man paa Forhaand slaar fast, at der skal foreligge en Plan. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, men

det, en Kommunalbestyrelse skal gøre med Loven i Haanden, er at gøre Rede for, hvad den agter at foretage sig, og gøre Indberetning herom til Ministeriet. Den er nødt til at have Opmærksomheden henvendt paa § 2. Den kan ikke skrive: Vi skal nok foretage os, hvad der maatte vise sig nødvendigt. Nej, den er nødt til i sin Redegørelse udtrykkeligt at sige, hvad den har tænkt at foretage sig til Opfyldelse af § 2. Saa er det meget sandsynligt, at det bliver godkendt og dog maaske vil vise sig ret utilfredsstillende. Men jeg har for Resten Indtryk af, at den højtærede Minister og det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiimblad), der talte mest indgaaende om dette Spørgsmaal, i Virkeligheden trækker lidt i Land og siger, at det er ikke Meningen, at alle Kommuner skal foretage sig noget, det skal de kun, hvis det er nødvendigt. Men det kan vi vist finde en Form for, som det ikke er saa vanskeligt at blive enig om, og som jeg tror langt snarere vil ramme det, der tilsigtes, og som jeg i og for sig billiger, at der ogsaa for Kommunalbestyrelsen bør være et Ansvar i Retning af at sørge for, at Børn, der ellers vilde blive underernærede, virkelig faar god og tilstrækkelig Mad. Jeg kunde ogsaa sige det paa den Maade: Vi maa vel desværre gaa ud fra, at der er Forældre, der har saa lidt Ansvarsfølelse overfor deres Børn, at selv om de faar Hjælp til dem, enten Penge eller Naturalier eller begge Dele, er det ikke givet, at de sørger for, at Børnene faar virkelig nærende og god Mad. I alle de Tilfælde skulde Kommunalbestyrelserne have Ansvar for saa nær ind paa sig, som de overhovedet kunde faa det, og det skulde ikke være nok, at det var bekendtgjort i Aviserne, at Børnene kunde sendes hen i det og det Afholdshjem og faa Mad, for jeg er ikke sikker paa, at de da fik Maden.

Til det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiimblad) vil jeg, da jeg er ved det saa meget omdebatterede Spørgsmaal om Børnebespisning, sige, at han synes at have en noget mærkværdig Opfattelse af det kommunale Selvstyre. Han sagde, at det havde vist sig, at saa godt som ingen af Kommunerne havde benyttet sig af Loven af 1902 om Skolebespisning, og saa sluttede det ærede Medlem derfra, at saa var det nødvendigt at faa en skarpere Bestemmelse vedtaget, der til en vis Grad giver Ministeren Bemyndigelse til at tvinge Kommunalbestyrelserne til noget,